

но те имат и една нереалистична страна, произхождаща от обективната ситуация с войводата, на която се базират и съображенията му, поради които той възразява да се върне и остава във от България.

Не бива да се забравя, че П.Хитов е известен на турските власти още като хайдушки водач и особено от 1867 г. нататък, когато броди с четата си из планините, предизвиква потери и войскови части, изпращани по следите му, а появата на български четници привлича вниманието не само на Портата и местната администрация, но и на европейските дипломати, печат и общественост като признак, че и в България могат да се очакват усложнения, нежелани от великите сили и от Турция. Войводата познавали и мнозина българи, което въпреки родолюбието на повечето от тях криело опасност той и евентуалната му дейност да бъдат лесно разкрити. От такава обективна гледна точка възражението и обясненията на Хитов били основателни. Слабо допустимо е Левски да не си е давал сметка за това, но явно и други съображения го ръководели за настояванията му П.Хитов да се върне в България. Несъмнено едно от тях се е основавало на характера на революционната комитетска организация, която той изграждал в България - строго централизирана и подчинена безусловно на едно ръководство и ръководител, за какъвто бил определен и упълномощен той - Левски - и бил, от една страна, дълбоко лично убеден в нуждата от единоначалие, но от друга бил и задължен от положението си на единствен пълномощник на БРЦК за България да следва правилата на централизираното, единоначално ръководство.

За настоятелните изисквания на В.Левски към П.Хитов той ще да е имал и други съображения, произхождащи от вижданията му за предстоящото въстание и очакванията - негови и на революционерите в и във от България - за мястото и бъдещата роля на Хитов във въоръжената борба.

Поради негативните и подценяващите насоки и преценки за войводата Панайот, изобщо се забравя, че Левски - наред с критичните моменти в писмата му до него от 1871 г. - цени високо бившия си войвода и, което е напълно естествено и логично, уважава статута и реалния му авторитет и умения и гледа на него като на един от главните военни ръководители на подготвяното въстание по плановете на БРЦК. Нямаме никакви основания да пренебрегваме и тази позитивна страна от настояванията на създателя на вътрешните комитети пред Хитов да се завърне час по-скоро в България.

Цялата дейност на П.Хитов и особено след 1867 г. нататък, добре известна на Левски и високо ценена от него, свидетелства, че войводата продължава да бъде една от най-активните личности в БРЦК и заанпред. А това означава, че и известността му от четническото движение през 1867 г. ще продължава да привлича вниманието на сънародниците му, на турските власти и на заинтересованата европейска дипломация. Във от България войводата можел по-лесно и по-пълно от Левски да се осведомява за постоянното наблюдение над него и за пречките, създавани от външни сили, на революционните му инициативи.

И така било във всекидневието на дейността му. Четата, предвождана от него